ప్రేమలేని చోటు మనసున్న మనిషికి ఎదురయ్యే అనుభవాలు

ఏడవ భాగం

"మనం భరించే, సహించే దురదృష్టాలు బాహ్యం నుండీ వస్తే, వాటిని... 'యాదృచ్ఛికాలు - ప్రమాదాలు'... అనవచ్చు."

- ఆస్కార్‌వైల్డ్.

"లోపలికి రావచ్చా?"

గుమ్మం వరకూ వచ్చేసి, ముఖాన్ని గడపావలి నుండీ లోపలికిసాచేసి, ఒంటెలా కనిపిస్తున్న ఓ అపరిచితుణ్ణి చూసి, ఆ కంచు కంఠాన్ని విని, డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్న మేము గుమ్మం వైపు చూసాం.

'ఏదో మాట వరసకు అడిగాను, కానీ నా ఇంట్లోకి నేను రావటానికై పర్మిషనేంటి నాకు' - అన్నట్లుగా ఓ చూపు గడపపై విదిల్చి - గబగబా.. గునగునా లోపలికి చక్రవర్తీ .. మీరాలు కూర్చున్న చోటుకి వెళ్ళి -

"ఓహో! కొత్త దంపతులు మీరేనన్నమాట. శుభం. చూడముచ్చటగా సీతారాముల్లా.. రతీమన్మధుల్లా బావున్నారు. దిష్టితగిలేలా ఉన్నారు.." - అంటూ తన రెండు చేతులూ పైకెత్తేడా వ్యక్తి దీవిస్తున్నట్లుగా. అసంకల్పితంగానో, మరెలానో గానీ చక్రవర్తీ.. మీరాలు చటుక్కున లేచి నిలబడ్డారు.ఇద్దరి ముఖాలు వింతగా మారిపోయాయి.

"ఏంటమ్మా అలా ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు? ఎవరీ ముక్కూ ముఖం తెలియనివాడు? ఇదేంటీ ఇలా లోపలికి వచ్చేసి మాట్లాడేస్తున్నాడేంటీ?! అని ఆశ్చర్యపోతున్నారు కదూ?

నేనేనమ్మా రాఘవగాడి ఓల్డ్ ఫ్రెండ్‌ని. జగపతిరావును. మీ నాన్నకి ఓల్డ్‌ఫ్రెండ్ అంటే ముసలి ఫ్రెండ్‌ని కాదమ్మడూ. బాల్య స్నేహితుణ్ణి అంటే చిన్ననాటి స్నేహితుణ్ణి అన్నమాట.

మీ పెళ్ళికి నాలుగురోజులు ముందన్నా రావాలని మీనాన్న ఫోన్ చేసి మరీ చెప్పాడు.

కానీ.. ఏదమ్మా. సరిగ్గా మీ పెళ్ళి ముహూర్తానికే మా అల్లుడుగారి చెల్లెలు పెళ్ళి కూడానూ. బావుండదు కదమ్మా. అసలే అల్లుడు తరపు పెళ్ళికదా. అందుకే ఆ పెళ్ళి చూసుకుని, ఇలా వచ్చాను. మీ ఇద్దరినీ దీవించేసి.. సుష్టుగా పెళ్ళి భోజనం తినేసి, మధ్యాహ్నం తిరిగి ఊరుకెళ్ళిపోతానమ్మా అదీ ప్రోగ్రామ్." - అంటూ గబగబా మాట్లాడేస్తూ, లాల్చీ జేబులో చెయ్యి పెట్టి వెతుక్కోసాగారు. ఆయనను చూస్తూనే అర్ధమవుతోంది, పల్లెటూరి వాటమని.

అమ్మ గబగబా ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళి -

"నమస్కారం అన్నయ్యగారూ. రండి ఇలా కూర్చోండి సోఫా చూపిస్తూ అంది." ఆయన వాక్ప్రవాహాన్ని ఆపజూస్తూ.

ఆయన ఆ వెతకటం, మాట్లాడటం ఆపి -

"ఆ.. నమస్కారమమ్మా. నువ్వు మా రాఘవగాడి పెళ్ళానివి కదూ చెల్లెమ్మా.!"- అన్నాడు వాస్కోడిగామాలా చూస్తూ.

ఏడ్చినట్లుంది ఆ తెలివితేటలు మీరానూ, చక్రవర్తినీ చూసి నప్పుడేమయిందో? అతి తెలివి చూపించి వాళ్ళిద్దరినీ భార్యాభర్తలు చేసేసాడు. అయినా వాళ్ళిద్దరికీ బుద్ధి ఉండక్కర్లా. అలా దగ్గర దగ్గరగా కూర్చుని ఆ గుసగుసలు ఏమిటి? అదీ కాకుండా ఈ మీరా తనే పెళ్ళికూతురన్నట్లుగా ఆ ఓవర్ అలంకరణ చేసుకోవటం ఎందుకనీ? చక్రవర్తిని ఏం చెయ్యాలనో?! అమ్మ మాత్రం అవస్థపడిపోతూ, " అవును అన్నయ్యగారూ, మీ ఫ్రెండ్ బయట ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నట్లున్నారు. పిలుస్తాను. మీరు కూర్చోండి," - అని, చటాలున మీరా వైపు చూస్తూ -

"మీరా నువ్వెళ్ళి మీ నాన్నగారిని పిలుచుకురామ్మా. తన ఫ్రెండ్ వచ్చారని చెప్పు." - అంది.

"అయ్యొయ్యో!! కొత్తపెళ్ళికూతురికి పని చెప్పటమెందుకమ్మా. అయినా ముందుగా బయిట వాడిని పలకరించే లోపలికి వచ్చాను." అని - మీరా వైపు చూస్తూ -

"అమ్మా పెళ్ళి కూతురా ఇదో నీకో చిన్న కానుక." - అంటూ లాల్చీజేబునుండీ ఎర్రకాగితం చుట్టిన చిన్న బాక్స్‌ను బయటకు తీసారు.

నెల నెలా ఒక మలుపు...ప్రతి మలుపులో ఊపిరి సలపని సస్పెన్స్!

"అన్నయ్యగారూ, మీరు పొరపడ్డారు. అది మా రెండో అమ్మాయి మీరా. ఇంకా పెళ్ళికాలేదు. పెళ్ళి నిశ్చయమైంది. కాబోయే అల్లుడు కలెక్టరు." - అంది. ఆ చెప్పటంలో అమ్మ ముఖంలో చెప్పలేని గర్వం. మీరా ముఖంలో తడబాటు.

చక్రవర్తి ముఖంలో అసూయ.

నాకు ఇదంతా చూస్తుంటే గమ్మత్తుగానూ, విరక్తిగా కూడా ఉంది. ***నా జీవితానికి నేనే ఒక ప్రేక్షకురాలిగా అనిపిస్తోంది.***

డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర, మా అత్తగారి వెనకగా నిలిచిన నన్ను.. అమ్మ కాస్త చికాగ్గా చూస్తూ -

"జాహ్నవీ ఇలారామ్మా" - అంది మహామృదువుగా.

నేను నెమ్మదిగా వెళ్ళి అమ్మ ప్రక్కన నిలిచాను.

నా మెడలో పసుపుతాడు పచ్చివాసన వేస్తూ, పచ్చగా మెరుస్తోంది. వేలికి ఉన్న పెళ్ళి ఉంగరం వింతకాంతులీనుతోంది. మెడలో నల్లపూసల ఒత్తిడి మురిపెంగా, ' ఈ అమ్మాయికి పెళ్ళి అయింది సుమా', అన్నట్లుగా నిగనిగలాడుతున్నాయి.

'ఈ అమ్మాయే నవ వధువు సుమా- అని తెలియజేసే గుర్తులన్నీ నా వంటిమీద ఉన్నాయి.

అయితే వీటన్నింటి కంటే ముందుగా, మనిషిని చూడగానే తెలియచేసేది ఏదో నాలో శేషమైంది. ఏవిటది???

ఆ.. అవును. అదే కన్నెపిల్ల గృహిణిగా మారినవేళ నవవధువు చెక్కిలిపై.. మోముపై మెరవవలసిన సిగ్గుల మెరుపు... ఆ కాంతి. అది నాలో లేదు. అది ఎలా వస్తుంది?

భర్త తాలూకూ స్పర్శతోనే కదా? అదే నాకు జరగలేదు.

'కమలము నీట బాసిన గమలాప్తుని రశ్మిసోకి కమలిన' అలాగే భర్త తాలూకూ నిరాశతో... అడుగడుగున, వేదనలో మునకలేస్తున్న నాకు, ఆ కళ ఎలా వస్తుంది మరి. సరే... నేను.. ఓ..కే. నా ప్రారబ్ధం అనుకున్నా, మరి మీరా ముఖంలో ఆ కాంతి ఏమిటి?

అందుకేనా పాపమా పెద్దమనిషి పొరపాటు పడింది?

వాస్కోడిగామాగారు షాక్ అయ్యారు.

తరువాత తన తొందరపాటు తనానికి 'అరెరే'.. అనుకుంటూ ఫీలయిపోయి, క్షణకాలం గజిబిజి అయి, ఆపై నెమ్మదిగా తలెత్తి నా వైపు చూస్తూ -

"సారీ అమ్మా! పెద్దవాడినయ్యాను కదా. నాభార్య అంటూనే ఉంది. నాకు తొందరెక్కువని. అలాగే అయ్యింది. రా తల్లీరా .. ఇలారా తల్లీ" - అంటూ నా ముఖాన్ని పరిశీలనగా చూస్తూ - "లక్ష్మీ కళ ఉట్టిపడుతోంది తల్లీ. ఆడపిల్లకు వుండాల్సిన నిదానం, నిండుతనం నీలో ఉన్నాయమ్మా. అబ్బాయి సుఖపడతాడు" - అన్నారు.

నాకు చక్రవర్తి ముఖంలోకి చూడాలనిపించింది.

ఆ వెంటనే 'వేస్ట్' అనికూడా అనిపించింది.

అమ్మ గబగబా, "జాహ్నవీ బాబాయిగారి కాళ్ళకు మొక్కి ఆశీర్వాదం తీసుకోండి." - అంది.

అతను వినబడనట్లు నిలబడ్డాడు.

నేను వంగి ఆయన కాళ్ళకు నమస్కరించాను.

ఎందుకనీ?

చక్రవర్తితో నాకాపురం చక్కబడాలనీ, బావుండాలనీ మాత్రం కాదు. వ్యక్తిగా నా వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోకుండా - 'నవ్విన నాపచేనే పండుతుంది' - అన్నట్లుగా నేను ఎదగాలి. చక్రవర్తీ మీరాలు సిగ్గుపడేటంతగా నేను ఎదగాలి. నేను బాబాయిగారి ఆశీర్వాదం తీసుకుని, నిలిచి చక్రవర్తి వైపు చూసాను.

అతను తను ఉన్న చోటు నుండీ రవ్వంతైనా కదలక, మెదలక అప్పుడే శిల్పిచే తయారుచేయబడిన ప్లాస్టరాఫ్ పారిస్ బొమ్మలా నిలబడి ఉన్నాడు. ప్రక్కన మీరాలేదు. అసలా హాలులో కూడా లేదు. గాలిలా.. నీడలా ఎప్పుడు ఎలా ఎక్కడికి మాయమయిందో మరి.

అమ్మ అన్నింటినీ కవర్ చేస్తూ -

"జానకమ్మగారూ! ఊరు నుండి అన్నయ్యగారు వచ్చారు. టేబుల్ పైన టిఫిను సిద్ధం చేయండి," - అంటూ 'వంటింట్లో వున్న' ఆమెకు వినిపించటానికే సుమా - అన్నట్లుగా పెద్దగా చెప్పింది.

"రండి అన్నయ్యగారూ టిఫిను చేద్దురుగాని" - అంది. అప్పుడే నాన్నగారు లోపలికి రావటం చూసి, -

"అదిగో అన్నయ్యగారూ మీ ఫ్రెండ్ వచ్చేసారు ఇంకేం" - అంది రిలీఫ్‌గా. ఆ 'ఇంకేం' అనేమాటకు అర్థమేమిటి?

హమ్మయ్య! ఇహ నేను విపరీతంగా నటిస్తూ, పరిస్థితులకు అనుకూలంగా వాతావరణాన్ని మార్చే శ్రమ తప్పించేరు సుమా - అనా?

జగపతిరావుగారు ఓసారి నాన్నగారు వచ్చేదిశగా చూసి -

"ఉండు చెల్లెమ్మా అమ్మాయికి.." అంటూ,

"అమ్మాయీ నీ పేరేమిటమ్మా అని" - అడిగారు.

"జాహ్నవి అండీ" అన్నాను.

"పేరు బావుందమ్మా" - అని, "జాహ్నవి తల్లీ.. ఇదిగోమ్మా కుంకమబరిణా, దుర్గాదేవి విగ్రహం, మా ఆవిడ తరపున నీకు -" అంటూ, ఆ చిన్ని ఎర్రని పేకెట్ నా చేతిలో పెట్టి -

"బాబూ ఇలారా" - అంటూ చక్రవర్తిని పిలిచారు.

కనురెప్పల మాటున అయిష్టాన్ని దాచుకుంటూ, ఏదో జడపదార్థం కదులుతున్నట్లుగా కదిలి, చిన్నగా అమ్మ ప్రక్కన నిలిచాడు.

జగపతిరావుగారు తన మరో జేబునుండి ఓ కవరు తీసి, చక్రవర్తి వైపు చూచి -

'మీ ఇద్దరికీ - అమ్మాయికి చీరే కొంటావో, మరేం చేసుకుంటావో నీ ఇష్టం" - అన్నారు.

'వద్దండీ. ఇటువంటివి నాకిష్టముండదు." - అన్నాడు. ఒక అడుగు వెనక్కి వేసి.

జగపతిరావుగారి ముఖం చిన్నబోయింది. పాపం. పైకి మొరటుగా కనిపిస్తున్నా, పల్లెతాలూకూ స్వచ్ఛత ఆయనలో నిండుగా కనిపిస్తోంది. అప్పుడే మా దగ్గరకు వచ్చిన నాన్నగారు తన స్నేహితుని చేతినుండీ ఆకవరు చనువుగా తీసుకుని, నా చేతిలో పెట్టి, " మా అల్లుడుగారు చాలా ఆదర్శభావాలు గల వ్యక్తిరా. పిల్లల ఆదర్శాలను మనం గౌరవించాలి. కానీ... నువ్వు ఫీలవకుండా ఉండటానికై అమ్మాయికిచ్చేస్తున్నాను. సరేనా? అయినా ఎందుకురా ఇదంతా నీ అభిమానం నాకు తెలియదా?"

"అవును అన్నయ్యగారు! మీరు వచ్చి పిల్లను దీవించారు. అది చాలదా"? ఎవరి దగ్గర ఎలా మాట్లాడాలో .. ఎలా ప్రవర్తించాలో అమ్మా - నాన్నలకు బాగా తెలుసు.

"రండి అన్నయ్యగారూ టిఫిన్ చేద్దురుగానీ" - అమ్మ ఆయనను తొందర చేసింది అనేకంటే ఆయనను మాటల తాడుతో కట్టేసి లాక్కెళ్ళింది అంటే కరెక్ట్.

అమ్మ జగపతిరావుగారిని మా అత్తగారికి పరిచయం చేసింది. మాటల మధ్యలో వాళ్ళిద్దరి ఊర్లూ ప్రక్కప్రక్కనే అని తెలుసుకుని ఇద్దరూ పుట్టింటివైపు బంధుత్వం కోసం బీరకాయపీచును విడతీయసాగారు.

అమ్మ హాయిగా నిట్టూర్చింది.

ఇంతలో మాలతీ, సుధాకర్ వచ్చారు. వాళ్ళ పరిచయాలు జరిగిన తర్వాత అందరి మధ్యా మాటలతో, సుధాకర్, జగపతిరావు, నాన్నగార్ల హాస్యాలతో ఇంటి వాతావరణం మారిపోయింది.

ఒక్క చక్రవర్తిని ప్రక్కన పెడితే, నిజంగా పెళ్ళి నాకే జరిగినట్లే అనిపించసాగింది... ఈ క్షణంలో, అంతలో -

మా పనిపిల్ల భాగ్యం కాస్త అమాయకురాలు, కుతూహలం, భోళాతనం ఎక్కువ. అది పరుగులాంటి నడకతో, అమ్మ దగ్గరకు వచ్చి, అమ్మ చెవిలో రహస్యంగా -

"అమ్మా, దొరగారు వచ్చారు." - అంది. ఆ ముఖంలో ఆశ్చర్యం... ఆనందం కూడా ఉంది.

"దొరగారెవరే?" - అమ్మ కాస్త గట్టిగానే అడిగింది. ఇంటివాళ్ళందరూ కూర్చుని మాట్లాడుకునే సమయంలో, పనివాళ్ళు అలా వచ్చి మాట్లాడితే అమ్మ చాలా చికాకు పడుతుంది.

భాగ్యం కాస్త బెదురుకుని -

"పెద్ద పోలీసు దొరగారంట." - అంది చిన్నగా.

"ఎవరూ?" - నాన్నగారు అడిగారు.

భాగ్యం మరలా చెప్పింది.

"ఉండు చూస్తానంటూ", - నాన్నగారు లేచి వెళ్ళారు.

రెండు నిముషాల అనంతరం - ఓ నూతన వ్యక్తితో నాన్నగారు లోపలికి వస్తూ -

"మధూ... మీరాను తీసుకురా." అన్నారు ఆయన ముఖంలో సంతోషం - కాస్త ఎగ్జైట్‌మెంటు కూడా కనిపించాయి! ఎవరబ్బా చూట్టానికి మాత్రం అతను - ఠీవిగా.. దర్జాగా, పొడవుగా, బలంగా... అందంగా కూడా ఉన్నాడు. నాన్నగారు, చక్రవర్తి వైపు చూస్తూ -

"అల్లుడుగారూ ఓసారిలా వస్తారా?" నాన్న పిలుపు విని, సుధాకర్ ప్రక్కన కూర్చున్న చక్రవర్తి లేచి, వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

నాన్నగారు, చక్రవర్తిని - "మాపెద్దల్లుడు చక్రవర్తి" అని పరిచయం చేసి,

"అల్లుడు గారూ వీరు వివేక్‌గారని, సాయిరాంగారి స్నేహితులట. ఇక్కడ ఎ.ఎస్.పిగా పనిచేస్తున్నారట." - అన్నారు.

"హలో" - అంటూ ఇద్దరూ చేతులు కలుపుకున్నారు.

అంతలో మీరాని తీసుకుని అమ్మ వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళింది. నాన్నగారు మొదట అమ్మని, వివేక్‌గారికి పరిచయం చేసారు. తర్వాత, మీరాను పరిచయం చేస్తూ - "మా రెండో అమ్మాయి మీరా" - అని, "మీరా ... ఈయన వివేక్ గారు. సాయిరాంగారి ఫ్రెండ్" - అన్నారు.

మీరా 'నమస్తే అండి' - అంది.

అతను చాలా సంతోషంగా మీరాను చూస్తూ -

"చాలా సంతోషంగా ఉంది సిస్టర్. సాయిరాం కంటే ముందుగా నేనే నీతో మాట్లాడేయటం" అని గుమ్మంవైపు చూసి సైగ చేసాడు. వెంటనే గుమ్మం బయట అంతవరకూ, ఆజ్ఞకై ఎదురు చూస్తున్న పోలీసు, ఒక పెద్ద పూల గుత్తితో లోపలికి వచ్చాడు. అతని కాళ్ళకు సాక్స్ ఉన్నాయి కానీ బూట్లులేవు.

ఆ పోలీసు అత్యంత వినయంగా, వాళ్ళ బాస్‌కి అడుగుదూరంలో ఆగి -

మహా - గౌరవంగా వంగి,

గుడిలో పూజారి నుండీ స్పెషల్ ప్రసాదాన్ని స్వీకరించే భక్తపరమాణువులా, విధేయంగా ఆ పూల గుత్తిని వివేక్ వైపు సాచాడు.

వివేక్ ఆ పూల గుత్తి అతని నుండీ తీసుకుంటూ, "ఊ" - అన్నాడు. పోలీసు పూలగుత్తి అందించి వెనుతిరిగి సెల్యూట్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు. వివేక్ ఆ పూలగుత్తిని మీరాకి ఇస్తూ -

"మీకోసం." - అన్నాడు. బహుశా గులాబీల్లో దొరికే అన్నిరంగులవి తీసుకుని, చాలా స్పెషల్‌గా ఆ పూలగుత్తిని తయారుచేయించినట్లు, చూస్తుంటేనే అర్థమౌతోంది. మీరా వికసించిన మరో పూల సమూహంలా సంతోషంగా చూస్తూ "థేంక్స్" అంటూ తీసుకుని

"చాలా బావుంది. చాలా చాలా బావుంది." అంది.

"స్పెషల్ వ్యక్తులకు చాలా చాలా స్పెషల్‌గా గ్రీట్ చెయ్యాలి. లేకుంటే మా సాయిరాం క్షమించడు. అందుకే మీకోసం చాలా స్పెషల్‌గా చేయించాను. థాంక్స్ బాగున్నందుకు." అన్నాడు.

నాన్నగారు మా అందరినీ కూడా రమ్మని పిలిచారు. మా అత్తగారు ఎప్పుడు లోపలికి వెళ్ళారో గమనించలేదు. నాన్నగారు జగపతిరావుగార్నీ, సుధాకర్‌నీ, మాలతినీ... వివేక్‌గారికి పరిచయం చేసి, చివరలో నన్ను పరిచయం చేసారు.

"మా పెద్దమ్మాయి జాహ్నవి. నిన్ననే పెళ్ళైంది." - అన్నారు.

'కంగ్రాట్స్' సారీ వట్టి కంగ్రాట్సే చెపుతున్నందుకు. విష్‌యూ హేపీ మేరీడ్ లైఫ్" - అన్నాడు.

థేంక్స్ చెప్పాను. చక్రవర్తి నవ్వి ఊరుకున్నారు.

అందరం కూర్చున్న తర్వాత, వివేక్ మీరాను, "మీ అభిరుచులేమిటి?" అని అడిగాడు.

'చదువుకోవటం' టీవీ చూడ్డం, షాపింగ్ చేయటం.." అంది.

"చదువుకోవటమా? ఏం చదువుతారు?" - వివేక్ కుతూహలంగా కాస్త ముందుకు వంగి అడిగాడు.

"క్లాసుపుస్తకాలు అంది" - చాలా తేలికగా. ఇంకేం చదువుతాం అన్నట్లుగా చూస్తూ

"అంతేనా? మరేం చదవరా?"

"ఇంకటైమెక్కడుంది? క్లాసుబుక్స్ చదవటానికే టైమ్ ఉండదు." - అంది.

అతనో క్షణం నిరాశ చెందినట్లనిపించింది నాకు.

"సాయిరాంగారికి బుక్స్ చదివే అలవాటున్నట్లుంది." అడిగాను.

"అవును. వాడో బుక్వామ్. ప్రపంచంలోని మంచి పుస్తకాలన్నీ చదివేయాలి అంటాడు."

"ఆ ఒక్క అలవాటేనా?"

"కాదు. అని ఆగి .. సరే.. మీ అభిరుచులేమిటి?"- నన్ను చూస్తూ అడిగాడు.

నేను ఊహించలేదు ఈ ప్రశ్న. కనురెప్ప కదలిక పాటు నిశ్శబ్దం నాలో. వివేక్ కుతూహలంగా చూస్తున్నాడు.

అమ్మ చిన్నగా నాన్నగారితో మాట్లాడుతోంది. దేనిగురించో మరి.

జగపతిరావుగారు.. సుధాకర్‌తో పోలీసుల వేధింపుల గురించి చిన్నగా చెపుతున్నారు. ముఖం మొహమాటంగా పెట్టి వింటున్నాడు సుధాకర్.

మాలతి... మీరా చీర చెంగుకి ఉన్న జరీ వర్క్‌ని పరిశీలిస్తోంది.

మీరా - "ఏంటీ వీళ్ళ సుత్తి కబుర్లు' - అన్న భావాన్ని ముఖంలో దాచ ప్రయత్నిస్తోంది.

ఇదంతా ఒక్క క్షణంలో గ్రహించాను. మరి చక్రవర్తి?

సరిగ్గా అప్పుడే చక్రవర్తి సెల్‌ఫోను మోగింది.

అతను 'సారీ' - అంటూ లేచి బయటకు వెళ్ళాడు.

"విలువైనవి అనుకున్న బుక్స్ కలెక్ట్‌చేసి చదువుతాను."

వివేక్ కళ్ళు మెరిసాయి.

"అంతేనా?"

"మొక్కలను పెంచటం. సంగీతం వినటం... మా బామ్మ చెప్పే కథలు వింటూ, ఆమెను అల్లరిపెట్టటం ఇష్టం." ఇంతగా ఎందుకు చెప్పాను? నన్ను నేను నాలో ప్రశ్నించుకున్నాను.

అతని స్నేహపు చూపులలో ఏదో సామీప్యత కనిపిస్తోంది... నాకు.

"బావుంది చాలా బావుంది. సాయిరాం అలవాట్లు కొన్ని మీలోనూ ఉన్నాయి." - అన్నాడు అని -

"మీ అక్కచెల్లెళ్ళిద్దరూ వేరు వేరుగా ఉంటారనుకుంటా?"

"ఎందుకలా అడిగారు?"

"ఏం లేదు." - అన్నాడు సాలోచనగా.

"ఇంతకూ సాయిరాం గారి అభిరుచులూ... అలవాట్లు మీరు చెప్పలేదు.?" - నాన్న వివేక్‌ని అడిగారు.

వివేక్ నాన్నగారిని చూసి, తమాషాగా భుజం ఎగరేశాడు. ఆ చర్యలో 'ముందుగా ఆలోచించవలసిన ప్రశ్న ఇది. ఇంతతేలుగా కాదు! అన్న భావం ఉందా? లేక నా ఆలోచనా?

వివేక్ మీరా వైపు చూస్తూ - "ఆమెనే తెలుసుకోనియ్యండి." - అన్నాడు ముక్తసరిగా.

కరెక్ట్ వివేక్ చెప్పింది నిజం. `మావాడిదీ... మావాడదీ` అని చెప్పటం ఈ కాలంలో అవివేకమే.

ఒక్కరే అనేకుల పట్ల అనేక రకాలుగా ప్రవర్తించటం నేటి నాగరికతకూడా.

అమ్మ లేచి వెళ్ళి కాఫీ తీసుకు వచ్చి వివేక్‌కి ఇచ్చింది.

తీసుకుని `థాంక్స్ చెప్పాడు

"మీకు పెళ్ళయిందా?" - మీరా సడన్‌గా వివేక్‌ని అడిగింది. కాఫీ సిప్ చేస్తున్న అతను చలించి... ఆగి... నవ్వి -

"ఎస్. ప్రెగ్నెంట్. పుట్టింట్లో ఉంది." - అన్నాడు.

"చాలా బావుంటారా ఆమె?"

ప్చ్ ... మీరా అలా అడగకుండా ఉంటే బావుండేది.

అతను క్షణం మీరా వైపు చూసి, -

"నా భార్య నాకు మాత్రమే బావుండాలనుకోరుకునే వాణ్ణి నేను". - అన్నాడు మీరాకి అర్థమయినట్లు లేదు -

"అంటే?" - అంది.

"జాహ్నవిగారిలా ఉంటుంది." - అన్నాడు.

మీరా ముఖంలో ఆనందం ఆ మాట వింటూనే పరిమళంలా గుప్పుమంది.

"ఎరేంజ్డ్‌మేరేజా?"

ఏమైంది మీరాకు? ఎదుటివాళ్ళ మానసిక స్థాయిని గ్రహించదేమి?

"కాదు. లవ్ మేరేజ్. మా `విన్నూ` సాయిరాం క్లాస్‌మేట్. తనూ ఐ.ఏ.ఎస్." - అన్నాడు.

క్షణకాలం పాటు సూది పడితే వినిపించేటంతటి నిశ్శబ్దం మా మధ్యలో. ఆ నిశ్శబ్దంలో మీరా ముఖంలో ఆనందం ఆవిరి అయిపోయింది.

"మేమెవ్వరమూ సాయిరాంగారి ఫోటో కూడా చూళ్ళేదు తెలుసా?" అన్నాను.

"అరే. అలానా. మా ఇద్దరి ఫోటో కాదు మా ముగ్గురి ఫోటో ఒకటి ఎప్పుడూ నా పర్స్‌లో ఉంటుంది." - అంటూ పర్స్ తెరిచి ఫోటో బయటకు తీసి నాచేతికిచ్చాడు.

నేనా ఫోటో నా చేతిలోకి తీసుకుని చూసాను.

వివేక్‌గారికి ఒక వైపు సాయిరాం, మరోవైపు?? నేను వివేక్‌ని చూస్తూ "ఈమె `విన్నూ` గారా? - అని అడిగాను.

"అవును."

విన్నూ అంటే?

విన్నూత్న.

వివేక్, విన్నూత్న పేర్లు కలిసాయి. మనసులో అనుకున్నా. కానీ సాయిరాంనే, పూర్ పర్సనాలిటీ. చాలా చాలా సాధారణంగా అసలు కలెక్టరు అంటే నమ్మనట్లుగా ఉన్నాడు.

మీరా ఇష్టపడుతుందా?

గుండె వణికింది.

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)